

ПЕТЪР НЕЗНАКОМОВ

ДЯДО И БАБА

chitanka.info

Маргаритка обича много своите две баби — тукашната и „морската“, която живее далече в Бургас, чак на другия край на света. А с дядо си винаги спори и се кара. Дядото е много стар, скоро ще навърши осемдесет години. Той вече помни само това, което е преживял на младини, лесно се дразни, а освен това напоследък е станал и много религиозен.

Именно религията е постоянният предмет на споровете между него и Маргаритка.

Веднъж в седмицата старецът пристига у нас, сяда на топло до камината и като си отдъхне от пътя, повежда разговор за времето.

— Дааа — клати загрижено главата си той, — няма сняг и туй тооо! Много продължи тая суша. Да видим какъв ще излезе берекетът...

— Наистина лошо — съгласявам се с него аз. — Не е на добре тая работа.

— Бог се разгневи — продължава да клати глава старецът. — Разсърдихме бога...

Маргаритка вдига глава от учебника си по български език.

— Първо на първо, няма никакъв бог — казва тя уверено.

— Ти на стари хора акъл да не даваш! — започна да се дразни старецът. — Като ти побелеят косите, тогава ще знаеш много. Как тъй да няма бог!

— Ами тъй на, няма — не отстъпва от своите позиции Маргаритка. — Това е научно доказано. И другарката ни каза. И по радиото съобщиха...

— То радиото не ги знае тия работи. Радиото да си свири там, а не да приказва много. Няма лошо бог!... А кой гърми и святка като вали дъжд?

— Уф! — маха с ръка Маргаритка. — Дядо, дядо, ама че го каза. Като се сблъскаха два облака — ето ти и гръм. Цялата работа е в електричеството.

Спорът взема все по-ожесточен характер и аз се мъча да примиря двете страни. За щастие дядото скоро задрямва на своя стол до камината. Тогава аз се обръщам към Маргаритка:

— Не виждаш ли, че е стар човек. Защо го дразниш?

— А пък той защо разправя такива предразсъдъци?

— Той нека си разправя, а ти ще си знаеш, че няма бог и туй то.

Но Маргаритка не е съгласна с мене. По въпроса за бога тя е съвсем непримирима.

Един ден тя пристигна в къщи и още от вратата ми каза:

— Татко, днес ходих на църква.

— Как на църква! Сама ли ходи?

— Не. С дядо.

— А нали съм ти забранил да ходиш на такива места.

— Аз не исках отначало, а после си казах: чакай да я видим пък тая дядова църква...

И отидохме.

— Е и какво видя там?

— Ами, първо, много картини. Все едно, че гледаш книги с картинки. Само че не може да се разбере какво е писано отдолу. На някакъв друг език го написали... И всички хора имат на главата си някаква жълта шапка като на леля Елена. Дядо казва, че това били светии и затова ходели с жълти шапки. Тогава значи и леля Елена е светия... А иначе е много смешно! Попът пее „помилулуйя... помилулуйя“, а хората се кръстят. А по едно време, татко, взеха, че паднаха на колене. И дядо, нали е във всяко гърне мерудия, и той... А пък, като дойде тук, все се оплаква: „Ох, краката ми... ох, коленете ми!“ Това неговото не е ревматиз, а е от там... дето стои на пода. Знаеш ли какъв е студен, аз го пипнах. И навсякъде, татко, запалили свещи. Защо ги палят? Рожден ден ли имат... какво?

— Значи интересно, а?

— Ами! Какво му е интересното? Само дядовци и баби. Нито ти дават да разглеждаш картинките, нито можеш да се смееш с глас. Загубена работа! И на едно такова... особено мирише.

За мене вече е съвсем ясно — душата на Маргаритка никога няма да вкуси от обещаното на вярващите райско блаженство.

Всяка зима ни идва на гости „морската баба“ от Бургас. Това е голяма радост за Маргаритка. През лятото тя прекарва по месец и половина в бабината къща, играе на воля в широкия, засаден с овошки двор, а през зимата се отплаща на добрата баба, като не позволява на никой друг да се грижи за нея. Тя я води на театър и на гости при познатите, тя ѝ дава лекарството, когато я заболи стомахът, тя пълни термофора с гореща вода и го слага на болното място.

Един ден Маргаритка решава, че баба Цветка непременно трябва да види ЦУМ. Това е най-интересното място в София. Двете се обличат, хващат се под ръка, излизат и се връщат чак след три часа.

— Да видиш, татко, какво се случи! — започва още от вратата Маргаритка, като ръкомаха възбудено. — Баба се загуби.

— Как тъй се загуби! Къде се загуби? — започваме да разпитваме разтревожено ние.

— Ти не я ли пази?

— Чакай де... всичко ще разправа. Първо, да се постопим. В ЦУМ-а се загуби баба... на третия етаж, дето са пуловерите. Ама викам ѝ аз: „Ела, бабо, да се качим по подвижните стълби!“, а тя не ще. Страх я било, можело да ѝ се закачи кракът. А пък то няма нищо страшно. Два пъти и показвах как да се качи, молих я, не иска и не иска. Тогава казвам: „Добре, бабо. Ти се качи по обикновената стълба, пък аз оттука. Ще те чакам горе, дето свършва твоята стълба“. Тя казва: „Добре!“ И тъй лека-полека се качваме към третия етаж. Отивам аз пред бабината стълба — тук баба, там баба, няма никаква баба. Ами сега! А пък народ, народ, татко, не можеш да се разминеш. Връщам се на втория етаж, дето са играчките, претърсвам го целия... няма я баба, като дим изчезна. Пък знам как ще ми се караш, ако я загубя някъде. Връщам се пак горе, качвам се на четвъртия етаж — и там я няма. Стоя и се чудя какво да правя. Да плача?... Знам, че с плач нищо не се оправя. И изведнъж се сетих. Отивам долу, в стаята, дето съобщават по радиото. Там стоят двама души, една жена и един мъж, и ядат кифли. Влизам аз и стоя при вратата... не зная как да кажа. По едно време жената вика: „Какво има, момиченце?“

Аз казвам: „Тук ли, другарко, предават по радиото?“ „Тук“. Тогава аз им казвам: „Може ли, другарко, да предадете, че една баба се е загубила“. Тогава те почнаха така да се смеят, че жената се задави с кифлата. А пък на мене не ми е до смях. „Защо, викам, се смеете, другари? Бабата идва за пръв път. От провинцията е.“ А те още повече се смеят. И аз не мога да разбера защо се смеят. Работата повече е за плач. Цяла баба се е загубила. Най-после престанаха и мъжът попита: „Как се казва бабата?“ Казах им, че се казва Цветка и е от Бургас и те съобщиха три пъти по микрофона. И не щеш ли, идва след малко един милиционер и води баба, ама ни жива, ни умряла. И тя ме търсила по целия ЦУМ, по всички стълби се качвала, сърцето ѝ тупа, тупа, ей

така... Сложиха я да седне, дадоха ѝ вода и като се успокои, и тя почна да се смее. А какво толкова смешно съм направила? Да я оставя там, така ли? Ето на и вие се смеете...

— Ох, моето мило момиче! — прегръща я бабата и я милва по намусеното лице. — Сладкото ми, обичта ми... то чак по радиото отишло да каже... А аз в това време съм на най-горния етаж. Въртя се като въртоглава и толкова съм изплашена, че никакво радио не чувам. И изведнъж идва милиционерът и ми казва: „Да не сте вие изгубената баба Цветка?“ И се ухилил чак до ушите.

Аз го гледам като втрещена. Тогава той ме поведе под ръка надолу и чак като го видях туй мъничкото долу в стаята, разбрах каква е работата. Ама как му стигнал умът бе... Да се сети по радиото да даде съобщение. Тъй се прочухме ние, баба и внучка, по целия ЦУМ. На излизане чак директорът дойде да ни изпрати.

— А на мене подариха едно гумено пате — похвалва се Маргаритка. — То е за деца и не исках да го взема, ама казаха, че не може... трябвало... Щели да се разсърдят...

— А сега да ти направя аз на тебе един хубав крем със снежни топки — казва баба Цветка. — Всичкия ти ще го изядеш, защото най-много заслужаваш.

— Урааа! — извиква радостно Маргаритка, тъй като кремът със снежни топки е любимото ѝ ядене.

След това изтичва в банята, за да пусне във ваната гуменото пате, въпреки че то е играчка само за „деца“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.